

PUBLICACIÓ PERIÒDICA
DE CULTURA

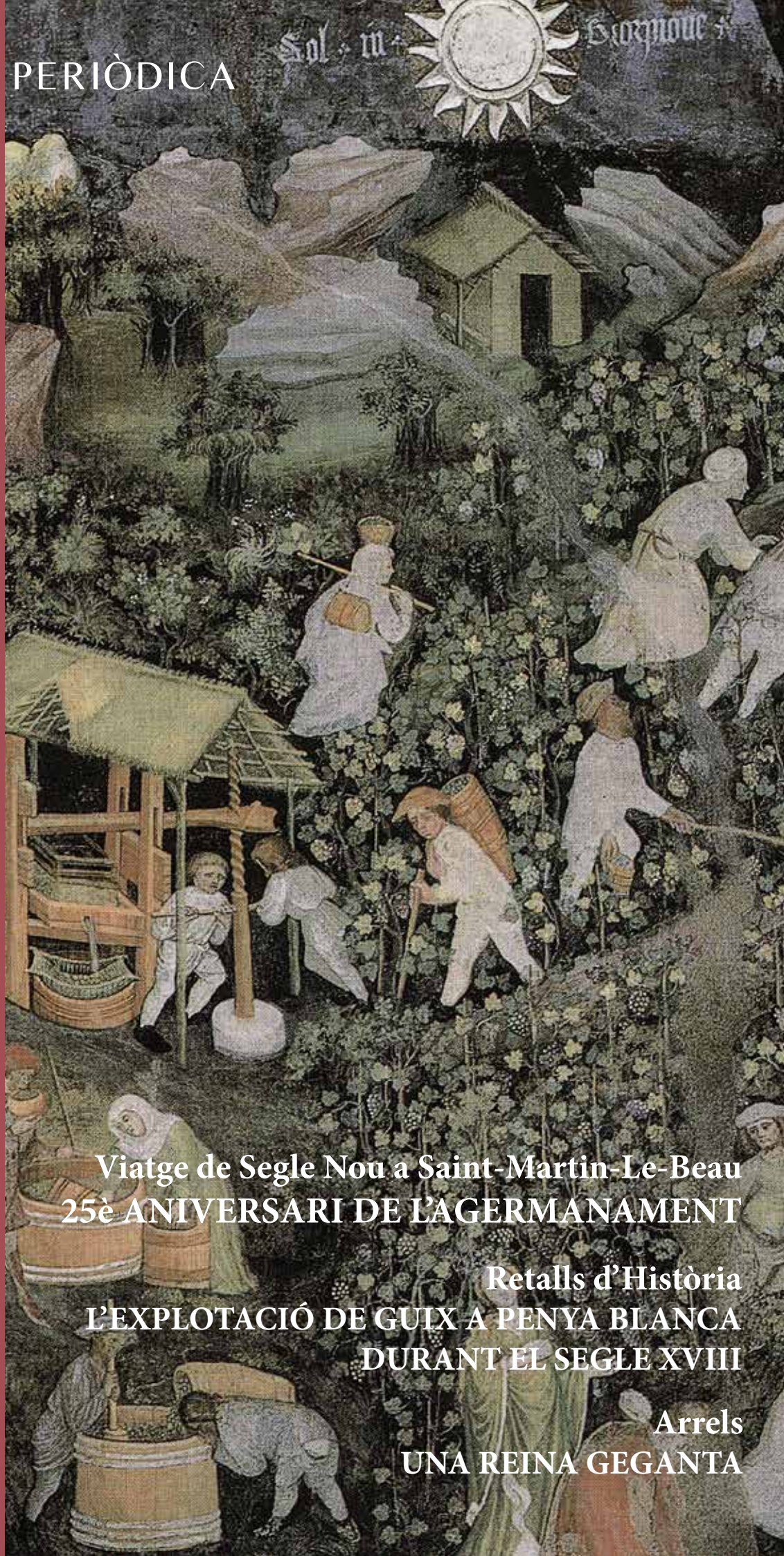
CERVELLÓ
TARDOR 2014
NÚMERO 13

SAU L L Ó

Viatge de Segle Nou a Saint-Martin-Le-Beau
25è ANIVERSARI DE L'AGERMANAMENT

Retalls d'Història
L'EXPLOTACIÓ DE GUIX A PENYA BLANCA
DURANT EL SEGLE XVIII

Arrels
UNA REINA GEGANTA

CONSELL EDITORIAL

PRESIDENT

Josep M. Raventós

COORDINADOR

Pere Larrosa

DISSENY I MAQUETACIÓ

Jaume Pons

REVISIÓ LINGÜÍSTICA

Montserrat Luque

ADMINISTRACIÓ

Adjutori Gramunt

COL-LABORADORS:

MARY CARMEN ÁLVAREZ

JOSEP FERNÁNDEZ "PEPIN"

GAYLE HENDRY

PERE LARROSA

ANTONIO MONFORTE

ROSA MONFORTE

MARIA DOLORS ROIG

FOTO PORTADA:

El mes d'octubre (detall)

Pintura al fresc, anònim any 1407, Trento

EDITA:

SEGLE

Santa Anna, 1 l'Ateneu
08758 Cervelló
artipons@gmail.com
pelarros@gmail.com

IMPRIMEIX:

Gràfiques Ossó S.L.
Sant Feliu de Llobregat
info@grafiquesosso.com

SAULÓ núm 13 (IV any) tardor 2014.

Reservats tots els drets.

S'autoritza la reproducció de treballs d'aquesta publicació sempre que se'namenti la procedència.

© dels textos i les il·lustracions:
els autors corresponents.

Tiratge: 250 exemplars.

La revista SAULÓ i Segle Nou no es fan necessàriament responsables de totes les opinions expresades pels seus col·laboradors.

DISTRIBUCIÓ GRATUÏTA

Diposit Legal B-23.175-2011

TARDOR, TEMPS DE VEREMA

La verema és una de les labors més importants que es realitzen a la vinya, és el resum de tot un any en què s'han invertit molts esforços. Durant l'hivern, el pagès remou les terres per protegir del fred les arrels del cep. El mes de febrer s'inicia la poda per cercar l'equilibri i originar així, el creixement de la resta dels sarments. A l'abril comença la brotada, ben aviat s'obren les flors amb el seu perfum i atractiu captaran a les abelles i altres insectes portadors del pol·len que les fecundaran. El mes de juliol apareixeran els fràgils raïms que si la climatologia acompanya, aniran creixent, engruixint i madurant. A la vinya s'han de controlar molts enemics, com ara els fongs, els paràsits, els virus, etc. durant l'estiu poden fer molt mal les pedregades i calamarsades. En el moment adequat de maduració amb l'experiència del pagès i la supervisió de l'enòleg es produeix el darrer procés amb la collita del raïm o verema.

La història de la vinya i el vi s'esdevé en èpoques molt llunyanes de més de 5.000 anys.

En el segle VIII a. C., Homer glosa en un bucòlic poema la joia de la verema, que he transcrit:

*... al camí per on passaven els portadors
de carrols de vinya. Joves donzelles
de pensaments tendres, portant cistells
de vímet, el raïm dolç i al so de la cítara
d'un vailet, un himne els acompanyava
tot cantant i ballant...*

La finalitat de tot aquest extraordinari afany humà és cercar la millor qualitat de most per obtenir, sense cap dubte, un bon vi. Cervelló va ser terra de vinyes malgrat estar envoltada de muntanyes difícils de conrear, però amb la tenacitat i treball dels homes, crearen feixes i terrasses amb murs de pedra seca on plantaren les vinyes. En l'actualitat, salvant algunes excepcions, tota aquesta immensa labor s'ha abandonat, essent envaït per boscos i matolls. A les masies i algunes cases antigues del poble encara es poden observar on es trepitjaven els raïms, el cep amb rajola vidriada i el celler.

Josep M. Raventós Broch

SUMARI

3	RETALLS D'HISTÒRIA
L'explotació de guix a Penya Blanca durant el segle XVIII.	10	FILA SET
Història del teatre a Cervelló.
5	ATENIR EN COMPTE
Plataforma per la Llengua a Cervelló.	12	VIATGE DE SEGLE NOU A SAINT- MARTIN- LE-BEAU
25è aniversari de l'Agermanament.
6	ARRELS
Una reina geganta.	14	PASSEJANT PER BARCELONA
Fonts per beure (I)
8	EN CLAU DE SOL
El poder dels registres.	15	CRÒNIQUES CULTURALS
23è cicle de concerts a Santa Maria.

L'EXPLOTACIÓ DE GUIX A PENYA BLANCA DURANT EL SEGLE XVIII

Maria Dolors Roig

A la comarca del Baix Llobregat existeixen minerals de guix de l'època del Triàsic (de 248 a 213 milions d'anys), concretament situats als termes municipals de Cervelló, Corbera de Llobregat, en el seu nucli de L'Amunt i altres ubicacions, on han estat explotats, i a Vallirana.

Penya Blanca, a Cervelló, és un dels diferents emplaçaments del terme on existeixen jaciments de guix i calcita. En aquest indret, al segle XVIII, s'hi explotava, a cel obert, una pedrera guixera, d'uns 800 m d'amplària, envoltada de vinyes, que estaven disposades entre murs de pedra seca, (a hores d'ara encara es conserven vestigis d'aquests murs i alguna barraca de la mateixa pedra, ben conservada). Per aquests paratges també hi ha la cova de la Destral amb 200 m. de recorregut i l'avenc Molins amb 20 m. de profunditat. Els terrenys on s'ubicava aquesta pedrera pertanyen a la finca de can Bassons, sota la plana que porta el mateix nom, i l'accés actual es pot fer per la carretera que va a Les Rovires. De tota manera els camins i corriols per arribar-hi són complicats per la creixuda de la vegetació.

Un veí del poble, Josep Sadurní Pi (1720-1800?) contemporani de l'època, ens ha deixat el seu testimoni, de com funcionava aquesta explotació de guix, a través de la transmissió oral als seus descendents. Explicava que per extreure el guix es procedia a perforar la roca amb una barrina, i després es tiraven els explosius. Una vegada extret el guix de la pedrera, aquest es fragmentava en trossos més petits, per poder, així, facilitar la posterior cocció al forn.

Arcada de pedra on desemboca el torrent als horts de can Bonastre

El forn construït amb pedra, era de planta circular, i tenia una superfície de 2 m² aproximadament. Estava situat al bell mig de la pedrera. Es preparava prèviament amb un llit de llenya que es posava al fons i als costats. La llenya era de pi, que s'havia tallat en forma de costals. La transportaven

en carros. La pinassa, penjava pel darrere del carro, i entre aquest i el cavall, hi havia un cercol semicircular, que feia contrapès, i també evitava que el cavall prengués mal amb els troncs.

Cabana de pedra seca prop del forn de calç

En una part lateral del forn hi havia una porta metàl·lica, que era per on s'introduïa la llenya, i per la mateixa porta els blocs del mineral. La cocció arribava a una temperatura entre 400°C i 500°C, quedant tot tancat hermèticament. El fum sortia per una petita xemeneia, situada a la part alta del forn. La cocció durava dos dies. Els fornors, que mantenien el foc, durant la nit devien fer torns, mentre un vetllava, l'altre potser dormia en una barraca. Quan s'havia consumit la llenya, i la porta no cremava, l'obrien, i aleshores es refredava més de pressa el guix ja deshidratat. Un cop fred el treien amb una pala i el col·locaven en un carretó de planxa de ferro, per després posar-lo en una vagoneta i transportar-lo.

Com que on hi havia la pedrera era un lloc amb forts pendissos, es va idear un sistema de contrapesos per poder transportar el guix des del forn a la falda de la muntanya. El sistema consistia en el fet que a través d'uns cables suspesos deslligaven una vagoneta de planxa de ferro, carregada de 200 kg de guix. Al mateix temps, havien deslligat la vagoneta que estava a la part baixa de la muntanya, en terrenys d'un tal Bonastre de Corbera, i aquesta vagoneta automàticament s'impulsava cap amunt, on estava la pedrera. Cada vagoneta mesurava 1,30 x 1 m. Amb una fornada de guix omplien quatre vagonetes, que anaven pujant i baixant fins que s'hagués transportat tot el guix de la fornada. Durant el recorregut que era d'uns 150 metres, hi havia uns pilons de pedra que suportaven els cables. El treballador que estava a dalt de la pedrera, per avisar que baixava una vagoneta, ho feia a viva veu, i al mateix temps el que estava a baix

desfrenava o deslligava la vagoneta buida perquè pugés. El traçat transcorria damunt d'un torrent.

Tot això succeïa abans que es construís l'actual carretera N-340. Prop de la pedrera passava un camí que anava a sant Ponç i era un dels trams estudiats per la redacció del projecte de la carretera, en el seu pas per Cervelló. Després es va veure que era complicat, pel que respecte a desnivells i van anul·lar aquest traçat.

Entretant, la pedrera continuava en ple rendiment, i a la part baixa on hem dit que arribaven les vagonetes, hi havia un molí hidràulic, (que estava sota un cobert) amb els seus mecanismes com una sínia, o roda vertical amb catúfols, uns corrons de pedra viva, i al costat un magatzem i una bassa de 60 x 20 m. que encara es pot veure el seu perímetre. La superfície d'aquesta bassa actualment està cultivada per un hort. En aquesta ubicació, es troba un edifici d'habitatges construït al segle XIX, amb els seus horts, can Bonastre, propietat del marquesat de la Pobla de Claramunt, i situat al costat de can Bassons.

On estava ubicat el molí hi passava el canal de reg que venia de Vallirana (avui encara en funcionament) i també hi desembocava -i desemboca- el torrent que passava per sota el traçat de les vagonetes. El guix es treia de la vagoneta i es posava a l'hort del Pau Pascual, es feia una pila, es garbellava, i amb carretons es traslladava al costat de la bassa del Bonastre. S'obria una comporta de la bassa, plena d'aigua del reg, i la sínia era accionada per la força del corrent de l'aigua, i amb un sistema de comunicació entre diferents mecanismes, es feia anar els corrons, que esmicolaven el guix, fins que quedava polvoritzat.

Can Bonastre. Horts on abans hi havia la bassa i el molí

El guix està format de sulfat de cal hidratat, compacte o terrós, generalment blanc, que es ratlla amb una ungla. Una vegada deshidratat per la cocció del foc i mòlt, té la propietat d'endurir-se ràpidament quan s'amassa amb aigua, i és emprat en la construcció, en l'escultura, en la medicina, en l'agricultura, etc.

Aquest guix de Cervelló era usat en la construcció. Després d'haver-se fet tot el procés de la mòlta es procedia a ensacarlo, col·locant-lo a dins d'uns sacs d'arpillera i es portava al magatzem. Les persones del ram de la construcció i transportistes venien al molí a comprar el guix i carregaven els seus carros; era gent del poble i d'altres municipis. Deia en Josep Sadurní que el guix de Cervelló, -era el més apreciat de la contrada-, perquè donava un bon rendiment a les construccions. L'utilitzaven els guixaires després d'enguixar un envà; posaven al damunt una altra capa de guix de Cervelló que se'n deia "guix mort"; El dia abans, el guix es pastava amb aigua, es deixava reposar tota la nit, i al matí s'agafava una capa de sobre de la pasta resultat, rasant amb una paleta de guixaire, i es col·locava en una gaveta, i de la gaveta es posava a la paret. Amb dos dies havia d'estar col·locat, si es passava més temps no servia per res. Quan això succeïa se'n deia "guixots".

Vista parcial del terme de Cervelló des de sota la plana de can Bassons

Les pedreres de guix generaven llocs de treball, dins dels diferents oficis: barrinaires, picapedrers, llenyataires, tragners, forners, ensacadors i transportistes.

Després d'adjudicar-se el traçat de la carretera, es van iniciar les obres. A l'actual carrer Joaquim Mensa hi havia roques, que s'havien de volar, sinó no podia passar la via. El lloc on es va trobar més rocam és l'anomenat "Les Roquetes", que es van haver de dinamitar. La calçada es va asfaltar amb llambordes fins a l'alçada de Torre Vileta, a partir d'aquí en direcció a Vallirana, era de terra.

Acabada la construcció de la carretera l'any 1767 era inviable el transport de les vagonetes en passar aquestes ran de la via, i l'explotació de la pedrera va haver de deixar de funcionar.

Agraïments a Josep Sala Sadurní i Jesús Sala Tutusaus per la transmissió oral del seu avantpassat Josep Sadurní Pi.

Fotografies: Maria Dolors Roig Mestre i Jesús Sala Tutusaus.

Presentació de la Plataforma per la Llengua a Cervelló

Rosa Monforte

El mes de juny a la sala d'actes de la Biblioteca de Cervelló es va dur a terme la presentació de la Plataforma per la Llengua a la nostra població, acte que va comptar amb la col·laboració de l'Ajuntament de Cervelló. La inauguració de l'acte va anar a càrrec de la Sra. Montserrat Molas, regidora de Joventut, Patrimoni Històric i Dona de l'Ajuntament de Cervelló, i els encarregats de presentar l'entitat van ser Rosa Monforte, membre de la Junta Executiva Territorial, i Marc Piera, portaveu de la territorial del Baix Llobregat-Esparreguera.

Part dels assistents a l'acte de presentació.
Foto, Aniol Costa

Sra Rosa Monforte i Sr. Marc Piera en un moment de l'acte.
Foto, Aniol Costa

La Plataforma per la Llengua és una organització no governamental, també coneguda com l'ONG del català, moguda per la societat civil, que treballa de manera transversal per promoure la llengua catalana com a eina de cohesió social en tot l'àmbit dels Països Catalans i que compta actualment amb uns 7.000 socis aproximadament.

enguany ha complert 20 anys d'història i per aquest motiu s'ha editat el llibre *Plataforma per la Llengua. 20 anys defensant el català*, escrit per Francesc Marco, historiador i membre de l'Executiva de l'entitat.

Quines actuacions fa la Plataforma per la Llengua?

Elabora anualment l'Informe CAT, un estudi que dona dades exhaustives sobre la situació de la llengua catalana en els diversos àmbits i a tot el territori, fa el

seguiment del compliment de la Llei del Cinema, organitza des de fa 10 anys la Festa del Joc i el Lleure en català, que dona a conèixer i promociona les joguines en català, és també una de les entitats cíviques que formen part de Somescola, ha aconseguit que el catàleg d'Ikea estigui en català i al mes de maig va organitzar el repte Coca-cola, un mosaic fet amb milers de llaunes d'aquest refresc per demanar que la marca compleixi la legislació sobre etiquetatge i usi el català.

Com saber-ne més i fer-se'n soci?

Podeu seguir la Plataforma per la Llengua a les xarxes socials, tant pel que fa a l'àmbit nacional com comarcal, al Facebook i al Twitter i també podeu consultar les pàgines web.

www.plataforma-llengua.cat

www.plataforma-llengua.cat/baixllobregat

www.facebook.com/PlataformaPerLaLlenguaBaixLlobregat

[www.twitter.com/PLBaixLlobregat](https://twitter.com/PLBaixLlobregat)

<https://www.facebook.com/PlataformaLlengua?fref=nf>

<https://twitter.com/llenguacat>

Ctra. Molins de Rei a Rubí Pol. Ind. El Canyet, nave 7
08754 El Papiol - Tel. 93 775 90 66 Fax. 93 775 90 54
nieves.torres@envasadostoga.com

UNA REINA GEGANTA

La reina Elisabet Cristina torna a Catalunya per celebrar el Tricentenari

Gayle Hendry

En un gravat de la seva arribada a Mataró el dia 24 de juliol 1708, Elisabet Cristina de Brunswick-Wolfenbüttel sembla molt més alta que totes les persones que l'envolten. Segur que es tracta del desig de l'artista de destacar la importància i la bellesa d'aquest personatge, l'esposa de l'Arxiduc Carles II d'Àustria i llavors reina de Catalunya durant la Guerra de Successió. Però curiosament, aquest estiu, l'Elisabet Cristina ha tornat a passejar majestuosament per Mataró i altres ciutats de Catalunya amb forma de geganta, l'única geganta de tot Alemanya.

Elisabet Cristina de Brunswick-Wolfenbüttel
Foto, Gayle Hendry

Hi ha un vincle especial entre aquesta geganta de 3,80 m d'alçada i 50 kg de pes, que reproduïx la imatge de la reina, i la Colla de Geganteres i Grallers de Cervelló. L'any 2010 alguns membres de les colles geganteres de Cervelló i Corbera van viatjar a Berlín per acompanyar la geganta al «Carnaval de les Cultures», una gran desfilada amb 4.500 participants que dona a conèixer la diversitat cultural de la capital alemanya. Dos dels jo-

ves grallers de Cervelló, Marc Garrido i Adrià Pasqual, varen despertar el meu interès per aquesta geganta i la figura històrica que representa. Recentment, en el marc del Tricentenari, Elisabet Cristina i el seu paper durant la Guerra de Successió ha sortit en diversos llibres, entre ells *Les dones de 1714* de Patrícia Gabancho, presentat a l'Ajuntament de Cervelló al juny de 2014.

Aquí teniu un petit resum de la vida d'aquesta reina, enfocant-se als anys que va passar a la seva estimada Catalunya: Elisabet Cristina (1691-1750), princesa de Brunswick-Wolfenbüttel, de molt jove destacava per la seva bellesa, de pell blanca i cabells rossos. Tenia 13 anys quan ja l'havien promès amb l'arxiduc, però primer, ella es va haver de convertir al catolicisme. Es varen casar per poders a Viena l'abril de 1708, abans de fer el llarg viatge per terra fins a Gènova i per mar fins a Mataró. Allà va reposar uns quants dies, i es veu que els mosquits del Maresme van fer un festí de la seva sang real, deixant-li la cara «com un mapa». Ja recuperada la seva bellesa, l'arxiduc va anar a buscar-la, tot fent un joc entrant d'incògnit amb un grup de cavallers per veure si la reina seria capaç de reconèixer-lo. Elisabet portava un petit retrat reial a la mà i va agenollar-se davant del seu marit entre els aplaudiments de la cort. La ciutat de Mataró va rebre els nous reis amb balls, audiències, i gran entusiasme (i un cop més, la ciutat va rebre la reina geganta el juliol de 2014!). Uns dies després, tot Barcelona va córrer per besar la mà de la reina quan entraven per la Porta de l'Àngel, i la seva arribada va ajudar a aixecar el moral dels austriacistes. A Santa Maria del Mar van confirmar l'enllaç de matrimoni (escena reconstruïda l'any 2008 durant una visita de la geganta alemanya!). Durant les celebracions a la Llotja es van interpretar les primeres òperes, i la cort va establir-se a Barcelona com a centre de música, dansa i art. Elisabet Cristina va deixar esculpir una imatge de la seva arribada a Barcelona al seu sepulcre, per recordar el dia més feliç de la seva vida.

Però poc va durar la seva felicitat: la guerra ja no anava tan bé pel bàndol austriacista, i amb la mort inesperada de l'emperador Josep I l'any 1711, el rei Carles va haver de tornar a Viena per succeir al seu germà al tron. Com a símbol de bona fe, va deixar la seva reina com a lloctinenta i capitana durant una etapa molt difícil, de protestes pels abusos comesos per les tropes aliades i problemes per finançar la guerra. El secretari d'Estat, Ramon de Vilana Perlas, va treballar al seu costat i molts

Ballant la Festa del Tricentenari a Montjuïc
Foto, Gayle Hendry

historiadors opinen que van ser amants. A la primavera de 1713 quan el tractat d'Utrecht va abandonar Catalunya a la seva sort, Elisabet Cristina va marxar cap a Viena per ocupar el seu lloc com a emperadriu. Va escriure «Mai podré estimar una altra nació com estimo la nació catalana». Acabada la guerra, molts catalans s'exiliaran a la cort de Viena sota l'aixopluc de l'emperadriu. Per exemple, ella va patrocinar econòmicament Francesc de Castellví en la seva redacció de les *Narraciones Històriques*, l'obra més important sobre la Guerra de Successió. S'ha de reconèixer la visió i esforç d'una persona, Matilde Romagosa de Pruss, que va tenir la idea de promocionar el projecte de la geganta per recordar el vincle entre aquest personatge històric i Catalunya. Matilde va passar els estius de la seva infància a Corbera de Llobregat. Es va casar amb un alemany i als anys 70 es va traslladar a la ciutat de Wolfenbüttel, on donava classes de castellà i català. Va fundar l'associació dels Amics de Pau Casals que feia concerts, sardanes, castellers, etc. Per celebrar el tricentenari del naixement d'Elisabet Cristina a Wolfenbüttel l'any 1991, Matilde va buscar el suport de la ciutat, de *sponsors* i de les autoritats catalanes per construir la geganta a Tiana (Maresme) i inclús va buscar quadres de l'època per poder reproduir les seves característiques físiques i vestuari. Una labor molt admira-

ble! Des de llavors Elisabet Cristina continua la tradició gegantera a Alemanya i altres països, i ara de tornada a Catalunya fa reviure l'època de 1714 d'una manera molt dinàmica. Em va fer una il·lustració «enorme» veure-la en persona ballant la Festa del Tricentenari a Montjuïc el 6 de juliol de 2014.

Fonts:

Patrícia Gabancho, *Les dones del 1714*, Columna Edicions, Barcelona, 2014.

Jaume Clotet i David de Montserrat, *Lliures o Morts*, Columna Edicions, Barcelona, 2012.

Joaquim Albareda i Joan Esculies, *La Guerra de 1714*, Raval Edicions, 2013.

A Vikipèdia i a Facebook trobareu més informació i imatges.

Retrat de la reina Elisabet Cristina de Brunswick-Wolfenbüttel
Martin van Meytens

JOAQUIM
PASCUAL
ARMENGOL

Avda. Joaquim Mensa, 80
08758 CERVELLÓ
Tel. 630 536 707
quimpasqual@yahoo.com

EL PODER DELS REGISTRES

Pere Larrosa

En el món del teatre i més específicament de l'òpera, el poder dels registres o directors d'escena, tant li fa el nom, ha esdevingut absolut. Són els veritables monarques de les sales des de fa un parell de dècades. Actors, cantants i directors d'orquestra s'han convertit en una mena de titelles que els registres controlen al seu gust i pobre del que no es deixi! Aquests personatges es permeten la llibertat d'alterar els guions canviant l'època en què té lloc l'acció, de modificar l'ordre de les escenes, de retallar partitures, etc. I ho fan, òbviament, sense tenir en compte l'opinió de l'autor, ja que la majoria estan morts.

Aida - La Fura dels Baus

La polèmica fa temps que dura. Crítics i afeccionats estan dividits. Els partidaris argumenten que la creació no té límits i els detractors responen que no és lícit alterar una obra artística fins a l'extrem, per exemple, de vestir de totero el *Moisès* de Miquel Àngel. Malgrat això, amb el pas del temps, el fenomen s'ha anat entomant i en aquests moments una gran majoria de públic l'accepta resignadament. De fet, aquests registres han aconseguit el vistiplau dels programadors que els contracten any rere any, temporada rere temporada, tot "modelant" així el gust de l'espectador que assisteix impertèrrit a escenes incomprensibles, sovint barroeres, a interpretacions crispades i a finals adulterats. Ara, només quatre gats protesten. Aquests, davant la indiferència de la majoria de la sala, obtenen el rebuig dels crítics musicals, augmenten l'arrogància dels registres i aconsegueixen que el programador es fregui les mans: un escàndol sempre pot animar la taquilla.

Endinsem-nos una mica més en el tema i fem-ho amb la intenció de desmuntar alguns dels mites que, de forma recurrent, sorgeixen en el debat. El més tòpic és dividir el públic entre carques i moderns. És a dir, si no t'agrada el que veus a l'escenari t'has convertit en un "cavernícola" irremeiable. Sense cap mirament, se't situa en el bàndol dels "dolents", dels que no volen anar endavant (donant per suposat que anar endavant és sinònim de millorar). Concretant una mica més: si el que vols és que el vestuari, l'escenografia i el discurs escènic tinguin una coherència i que no es tergiversin ni retallin les partitures i els guions, aleshores és que ets un troglodita que caldrà foragitar del pati de butaques; no fos cas que amb la teva actitud retrògrada i antiquada impedeixis el "progrés" i l'obertura a "noves formes" d'expressió. Més clar: seràs triturat pel bàndol dels "bons" i no et quedarà més opció que aguantar; pagar, amb els impostos, és clar, ja que la majoria de teatres són de titularitat pública, i no trepitjar mai més un teatre. Ara és el "caixa o faixa".

Ballo in maschera - Calixto Bieito

Un segon aspecte és el confrontament entre bellesa i lletjor. Se'm dirà que tot depèn del sentit que cadascú doni a aquests mots. És a dir, que la bellesa també és passada pel sedàs del relativisme. Una cagarada, amb perdó, damunt d'un escenari pot ser considerada bella? Els relativistes respondran amb fermesa que tot depèn... És a dir, que depèn del punt de vista de l'espectador... que tot pot tenir el seu costat bell..., que..., en fi..., per què seguir? Però són igualment bells Sant Climent de Taüll i un bloc de pisos? Són el mateix, en termes de bellesa, el despatx del palau del rei de Suècia i uns vàters públics? Aquesta comparança la faig amb tota la intenció del món, ja que en el muntatge de l'òpera de Verdi, *Un ballo in maschera*, signat per Calixto Bieito (un dels "enfants terribles" de la direcció escènica actual i personatge que no pots criticar si no vols ser titllat d'ultra), la primera escena estava presidida per un grup d'homes

asseguts a la tassa del vàter llegint el diari, mentre sonava l'obertura de l'òpera. ¿Són igualment bells el palau d'Egist que uns volums fets a base de palets de fusta i sostres d'urallita, com succeïa en la darrera Elektra del Liceu? La bellesa ha estat foragitada dels escenaris i substituïda per elements que lligarien més amb l'àmbit dels abocadors. Exagero? Feu-ne la comprovació i si no us voleu gastar els diners d'una entrada connecteu-vos amb Youtube i cerqueu, per exemple, el *Don Giovanni* de Bieito o *l'Idomeneo* de Brieger. Un tercer aspecte a comentar és la pèrdua del sentit històric. Actualment, no hi ha muntatge que no estigui canviat d'època. És normal assistir a un *Romeu i Julieta* ambientat a l'època nazi o a una *Bohème* en un carrer de mala mort de Nova York. Aquestes actualitzacions plantegen dos problemes principals: la pèrdua de referents històrics per les noves generacions i la dificultat d'acordar text i escena. Hi ha arguments, com per exemple el de *la Traviata*, que només tenen sentit si els veiem situats en l'època original, altrament el text és incompatible amb el que veiem a l'escenari. El teatre, emprat com eina formativa, ha estat sempre un element facilitador per al coneixement de temes històrics. Gràcies a ell molts de nosaltres hem après com es vestia al llarg dels segles, com es parlava, quins eren els temes preferits, com vivia la gent... Ara, amb la transposició d'èpoques s'impedeix aquesta funció formativa, que només queda en mans dels museus o de Google, unes simples "natures mortes".

Salome - Guy Joosten

Aquest plantejament justifica i, per tant, accepta, qualsevol tipus d'interpretació per molt allunyada que estigui de la intenció original de l'autor. No deixa de ser una forma mal dissimulada de relativisme i d'enginyeria social destinada a subvertir els canons clàssics i transformar el gust de les persones.

No cal dir que amb aquest panorama les temporades musicals d'arreu han anat perdent milers d'abonats que esperen, resignadament, que es produeixi un canvi. Si aquest canvi no s'esdevé, correm el risc de deixar les sales completament buides.

Elektra - Guy Joosten

Podem trobar alguna explicació a tot aquest batibull? Caldria una investigació més detallada i no és aquesta la meua pretensió, però voldria fer una breu consideració: les actuals posades en escena sorgeixen a Alemanya i arrenquen dels corrents artístics expressionistes. Es basen en el "concept", que és una mena de "dramatúrgia paral·lela", mitjançant la qual s'aborden les obres de forma allunyada a la literalitat, és a dir, des d'una perspectiva completament diferent de la que indica el text, sempre, però, mantenint una coherència interna que doni sentit al què té lloc a l'escenari.

Rostisseria Laura

Pollastres a l'ast
Menjar preparat
Servei de càtering
Postres

Tel.: 93 684 01 73

Major, 26-28
08758 Cervelló

HISTÒRIA DEL TEATRE DE CERVELLÓ

PRIMERA PART (X)

Antoni Monforte

El dia 12 de març de 1911 es va presentar un programa que comprenia tres peces curtes i l'única actriu fou Montserrat Romeu.

Va començar Julio Clavería i el seu piano. Bé, el piano era de l'Ateneu.

El teló es va aixecar amb la comèdia en un acte i en vers de Vidal i Valenciano titulada: *Tal hi va qui no s'ho creu*.

Repartiment

<i>Marieta</i>	Montserrat Romeu
<i>Joan</i>	Josep Pañella
<i>Rafael</i>	Josep Flo
<i>Roc</i>	Joan Bultà
<i>Senyor Canut</i>	Llorenç Flo
<i>Quirze</i>	Josep Urpina
<i>Baldiri</i>	Antoni Pañella

Cal destacar, aquí, la incorporació d'Antoni Pañella, germà de l'aplaudit Josep.

Seguia un diàleg. Aquesta modalitat era molt habitual a l'època i consistia en una conversa, normalment còmica, entre dos personatges. En aquella ocasió se'n va triar un que havia estat un gran èxit al Teatre Principal de Barcelona la temporada anterior, titulat *Matí de festa*. A Cervelló en varen fer una gran creació Montserrat Romeu i Josep Flo.

La vetllada s'acabava, com sempre, amb un sainet. Aquesta vegada va ser la divertida comèdia d'en Pitarra, *Cura de moro*, que tenia l'honor de ser representada per segona vegada. Cinc anys abans es va fer per primer cop. Aquesta segona versió fou interpretada per Montserrat Romeu, Josep Pañella, Joan Bultà, Josep Campderrós, Josep Flo, Llorenç Flo i Josep Urpina.

El dia de sant Josep de 1911 les alumnes i exalumnes de l'escola de nenes, amb la seva mestra Remei Bosch, "doña Remedios" com li deia tothom, varen preparar una vetllada musical, literària i teatral que va servir per donar els premis a les nenes que els havien obtingut en els últims exàmens. No conec el nom de les nenes que

hi van participar, només la noia, Maria Urpina, que va acompanyar al piano tota la part musical.

S'hi va representar la comèdia *La verge de la muntanya* en una adaptació de la mateixa mestra i el diàleg còmic de Rius i Vidal *Vostè, senyor galant*.

Els actors que representaven les obres, menys les actrius convidades, tots eren aficionats que no cobraven ni cinc, però hi havia un dia que es feia un homenatge a un dels actors, en deien de benefici, i consistia a donar-li part de la recaptació de les entrades.

El dia 25 de març de 1911 la beneficiada fou Montserrat Romeu, filla de Cervelló i gran actriu. Per a aquella ocasió es va programar l'obra en tres actes i en vers d'en Pitarra *Les joies de la Roser*, amb Montserrat Romeu de protagonista i sota la direcció, com sempre, de Josep Munné.

Repartiment

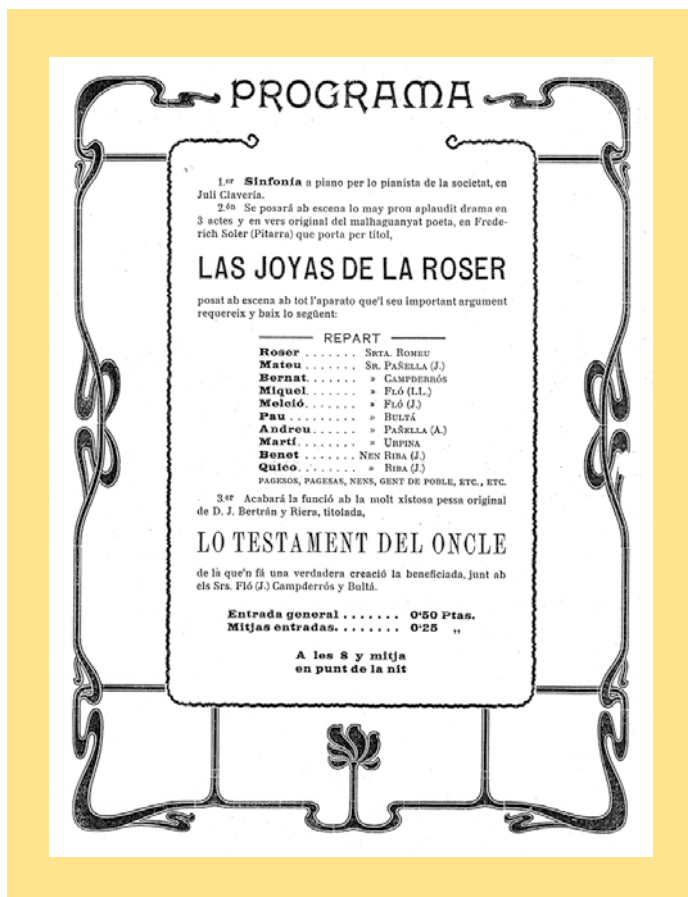
<i>Roser</i>	Montserrat Romeu
<i>Mateu</i>	Josep Pañella
<i>Bernat</i>	Josep Campderrós
<i>Miquel</i>	Llorenç Flo
<i>Melcior</i>	Josep Flo
<i>Pau</i>	Joan Bultà
<i>Andreu</i>	Antoni Pañella
<i>Martí</i>	Josep Urpina
<i>Benet</i>	Josep Riba

Aquesta obra, ambientada a la vila d'Hostalric, transcorre durant la invasió napoleònica i també és coneguda com *La pubilla d'Hostalric*. Fou presentada amb una gran riquesa escènica i fou molt aplaudida l'escena on el personatge d'en Bernat, interpretat per Josep Campderrós, recita uns versos d'amor als avis. Els més grans del poble en parlen, no perquè ho visquessin sinó perquè ho havien sentit explicar als seus pares.

Cal destacar en aquesta funció el debut de Josep Riba, "el Pepito de Cal Xandri", que només tenia dotze anys quan va fer el paper de Benet amb el grup de teatre de l'Ateneu.

Acabava la vetllada amb la comèdia en un acte *El testament de l'oncle* a càrrec de Montserrat Romeu, Josep Flo, Josep Campderrós i Joan Bultà.

Aquesta fou l'última funció dels germans Flo a Cervelló (vegeu la nota biogràfica al número anterior). Anys més tard, s'hi incorporarà Àngel, el més petit dels germans.

MONTSERRAT ROMEU

Aquesta primera actriu va néixer a Cervelló el 15 de febrer de 1897. Després de fer petits papers a l'escola, va debutar amb la companyia d'aficionats de l'Ateneu, amb la direcció de Josep Munné amb l'obra d'en Pitarra *El lliri d'aigua*. La seva actuació, amb només dotze anys, va ser molt aplaudida i des d'aleshores va fer sempre papers protagonistes. Això va ser una gran sort per al director ja que no havia de buscar una actriu de fora i aquest fet reduïa considerablement les despeses de les representacions. L'última funció en què va participar va ser el 1914 amb el drama *La muralla de ferro* i la comèdia *El testament de l'oncle*.

L'any anterior, Josep Munné, director del grup de teatre, marxa de Cervelló cap al seu Pallejà natal i abandona el teatre de l'Ateneu. Àngel Bertran serà el nou director a partir d'ara. Punts de vista diferents amb el nou director foren la causa que Montserrat Romeu plegués del grup.

El 1918, Salvador Muntaner va agafar la direcció del grup de teatre i va voler recuperar Montserrat Romeu com a actriu, però aquell mateix any va morir la seva germana i va deixar fills petits. Ella se'n va haver de fer càrrec. El seu cunyat volia casar-se amb ella però ella ja coneixia Joaquim Moleras, amb qui es casaria l'any 1923. El matrimoni no va tenir fills. Vivien al carrer Major número 114, on avui hi ha el bar *La Llesca*. Joaquim Moleras va morir d'un atac de cor mentre era a l'hort que tenia a la plana. Montserrat era una persona molt culta, gran aficionada a la lectura, tenia una extensa biblioteca a casa seva i era de conversa fàcil i agradable.

Agraïments:
 Arxiu Villar Borràs
 Arxiu Parroquial
 Teresina Joan

AULADEMUSICA
CENTREDEPEDAGOGIA
I TALLERS CREATIUS

Soprano solo
 Qui tol - - lis p
 Alto solo
 Qui tol - - lis p
 Qui tol - - lis p

Gisela Flasche Spaan

C/ Major, 102
 08758 Cervelló
 620 81 87 96

25è ANIVERSARI DE L'AGERMANAMENT ENTRE ELS POBLES DE CERVELLÓ I DE SAINT-MARTIN-LE-BEAU

Mary Carmen Álvarez

El passat mes d'abril, la nostra entitat SEGLE NOU, com a entitat cultural del poble, va ser convidada per l'Ajuntament de Cervelló a acompanyar als membres de l'Associació de l'Agermanament, juntament amb la Societat Coral Diana i els Gegants de Cervelló, així com l'exalcalde del nostre municipi i impulsor de l'agermanament a l'any 1988, Sr. Morant i la seva esposa Sra. Joana Villegas, per tal de celebrar conjuntament els 25 anys del nostre agermanament. Segle Nou va decidir realitzar aquest viatge i que fos el president de l'entitat, Sr. Josep Ma. Raventós, acompanyat de la seva esposa, Sra. Isabel Pedret, i del tresorer de l'entitat Sr. Alfons Peidro, qui ens representessin a Saint-Martin-Le-Beau.

Inauguració del monolit per les autoritats

A les 6 de la matinada del passat 30 d'abril, vàrem sortir de Cervelló cap a Saint-Martin-Le-Beau. Érem al voltant de setanta persones: un autocar ple, més el grup de la Colla de Geganters de Cervelló, que portaven en un altre vehicle, al Sento i a la Sra. Rosita, els nostres gegants "petits".

A l'autocar vam fer un viatge fantàstic. Van venir amb nosaltres, membres de la Coral Diana i també uns quants joves de l'Institut amb la seva professora de francès, la Srta. Glòria Jiménez. Tots plegats, vam cantar, riure i vàrem fer tot el possible perquè el viatge de dotze hores (944 Km.) no es fes massa pesat.

Arribàvem a Saint-Martin a 2/4 de 8 del vespre. Ja ens estaven esperant al poliesportiu, on ens van fer les pertinents presentacions de les famílies amfitriones i tot seguit vam gaudir d'un sopar ofert per l'Ajuntament.

Al dia següent, a les deu del matí, vàrem iniciar el programa previst, que consistia a visitar l'Església, l'edifici Thomas Bohier, etc. i abans de dinar, visitar una cava amb la degustació de vi i cava de la zona, amb denominació Montlouis.

Al vespre, els nostres amics ens van preparar una truita gegant (per a unes tres-centes persones) amenitzada per un espectacle de rumba catalana.

Els dies següents van passar en un volt amb un munt d'activitats: una visita per la Touraine, on vàrem estar a Amboise, que és una ciutat encantadora, veient diferents monuments, i una visita a Tours i la seva catedral. El mateix dia, a la tarda-nit, es va celebrar a l'Església de Saint-Martin, un concert ofert a càrrec de la Coral "Point d'Orgue", la local, i "Les Tourangelles", de Montlouis. Al final, va intervenir la nostra Coral Diana amb quatre cançons. No puc deixar de comentar en aquest apartat, que la Coral Diana, enguany, que fa 150 anys d'història, ha estat condecorada amb la Creu de Sant Jordi, guardó més que merescut per la seva trajectòria cultural, en l'àmbit del cant coral, al llarg de tants anys.

El dissabte 3 de maig era el darrer dia d'activitats, ja que el diumenge a primera hora del matí ja sortíem cap a Cervelló. Al llarg de tot el dia es van celebrar un seguit d'actes, començant per un recorregut per tot el carrer principal del poble, amb els nostres Gegants, el Sento i la Rosita, acompanyats de molta gent dels dos pobles, així com de l'alcalde de Saint-Martin i diputada europea, Mme. Angélique Delahaye, acompanyada en aquest acte pels també diputats Mr. Claude Greffe i Mme. Sophie Auconie i de regidors/regidores, així com de l'alcalde de Cervelló, Sr. Jesús Arévalo i la seva esposa, de les regidores Sra. Carmen Garcia i Sra. Montserrat Moles, responsables respectivament, de les Regidories de Benestar Social i Gent Gran, la primera, i de Joventut i Dona la segona, i dels senyors Jean-Pierre Reze i Sr. Llorens Castañeda, presidents de les associacions d'agermanament de Saint-Martin i de Cervelló, respectivament, així com de membres de les seves comissions.

El Sr. Raventós, lliura l'obsequi de Segle Nou a Mme. Delahaye

En aquest recorregut pels carrers de Saint-Martin, abans d'arribar a la plaça de la mairie, ens vam aturar a l'edifici de Thomas Bohier, destinat a realitzar les diferents exposicions que es fan a St. Martin. Per commemorar el 25è aniversari d'agermanament, portem l'exposició de

la nostra artista local, Gemma Nogueroles que ens va acompanyar amb el seu marit, Carles Checa, portant una magnífica obra realitzada per l'artista expressament per a aquesta ocasió, on havia plasmat diferents llocs del nostre poble, així com la ja coneguda obra de les galledes d'aigua, titulada "Llàgrimes del món". Les dues exposicions van ser un èxit.

Després d'aquesta aturada, vam seguir caminant fins a arribar a la Biblioteca municipal. Malgrat ser molt petita, tots els que van voler van poder visitar-la i veure els plafons enviats per la nostra Biblioteca com a regal a la de St. Martin. En aquests plafons, es plasmen frases del president Josep Tarradellas fetes a diferents mitjans de comunicació i/o en actes celebrats durant la seva etapa de president de la Generalitat de Catalunya. Aquests plafons els tindran a exposició pública per a coneixement dels veïns i visitants del poble de Saint-Martin-Le-Beau.

Els nostres geganters

"niños de la guerra". Molt entranyable.

El final dels actes es va celebrar sobre dos quarts de dotze de la nit, amb música per ballar, dels ja amics de tots nosaltres, la parella de músic i cantant Jean-Pierre i Betty. El diumenge dia 4, a les 8 del matí, vam sortir de Saint-Martin-Le-Beau cap a Cervelló amb l'acomiadament emotiu dels nostres amics. El viatge va ser magnífic i sense cap problema vam arribar al nostre poble sobre 2/4 de 9 del vespre.

Aprofitem aquesta oportunitat per donar les gràcies, en nom de l'Associació d'agermanament Cervelló-Saint-Martin-Le-Beau, principalment al nostre Ajuntament per haver proporcionat els mitjans de transport necessaris per poder traslladar-nos tots fins a França, així com a totes les entitats i famílies de Cervelló, que amb la seva presència, han fet possible que el programa establert sortís perfecte i agradable per a tothom.

Mme. Delahaye, lliura un record a la Sra. Mary Carmen Álvarez

El nostre passeig va continuar fins a arribar a la plaça de l'Ajuntament on es va procedir a la inauguració d'un monòlit indicatiu dels kilòmetres de distància que hi ha des de Saint-Martin-Le-Beau a Cervelló (944 Km.) amb l'acte protocol·lari establert. Parlaments, entrega de medalles per part de la "Municipalité" a unes quantes persones d'ambdues comissions d'agermanament i intercanvi d'obsequis entre el nostre alcalde, Sr. Jesús Arévalo i l'alcaldesa de Saint-Martin-Le-Beau, Mme. ----, com també de les nostres entitats culturals, Coral Diana, Agermanament i Gegants, que van fer a mans de les autoritats de St. Martin i al president del Comité de Jumelage, Sr. Jean-Pierre Reze, d'uns presents que portaven com a record d'aquesta diada. Al migdia es va celebrar el dinar a un restaurant de Saint-Martin que es diu "Les Laurières", on també es va fer el sopar d'acomiadament, que va ser molt emotiu. En aquest viatge, hem tingut la satisfacció de comptar des del primer dia amb la presència del fill del president Tarradellas i de la seva esposa, així com també de la Sra. Montserrat Catalan (secretària particular del President i actualment directora de l'arxiu Montserrat Tarradellas de Poblet). També ens han acompanyat tots els membres de la família Laorden, que han fet un viatge llarguíssim per portar el seu pare al poble on va viure quan era molt petit com un més del

Grup de representants cervellonencs a Saint-Martin-Le-Beau

 MAPFRE | FAMILIAR, S.A.

PERE BALLBER ALEGRE

Nº de Registre DGS i FP C005846213768Y

SERVEI D'ASSEGURANCES - PLANS DE PENSIONS
GESTIÓ IMMOBILIÀRIA - HIPOTEQUES

Major, 58
08758 Cervelló
Barcelona

Tel. 93.684.13.63 / 609.30.97.63.
Fax 93.635.91.70.
pballbe@mapfre.com

FONTS PER BEURE (I)

Josep Fernández "Pepin"

Passejant per Barcelona amb crida l'atenció una sèrie de fonts públiques d'aigua. Cerco les històries de les fonts. Les trobo.

LA FONT DE SANT JUST

Segle XIV, durant una cacera per les muntanyes de Collserola, JOAN FIVALLER, sembla ser el famós magistrat barceloní conseller en cap de l'Ajuntament de Barcelona (Una de les estàtues que presideix actualment l'entrada de l'ajuntament a la plaça de Sant Jaume), va descobrir casualment una abundant deu d'aigua fresca i pura. La idea de conduir-la a Barcelona,

falta d'aigua i amb escasses condicions d'existències i subministrament, va ser immediatament acceptada pels membres del Consell de Cent i es van posar mans a la feina.

Corria l'any 1367 i pensant retre homenatge a la persona que havia descobert la deu d'aigua, varen construir una font situada a la plaça de San Just (al costat mateix de casa seva, al carrer Lledó 4) fent cantonada amb els carrers de la Palma de Sant Just i de Lledó a prop del temple de Sant Just, en el lloc que anteriorment havia ocupat el vell cementiri de l'església on segons la tradició foren enterrats els primers màrtirs cristians de Barcelona.

La bonica font de tres cares, per estar situada a la cantonada, és de construcció gòtica si bé ha patit transformacions una d'elles durant l'època neoclàssica del 1831. Té una imatge de Sant Just, uns falcons al·lusius a les caceres del fundador i els escuts del rei i de la ciutat. A la part superior hi ha una balustrada de terrissa de l'època romàntica que encercla un poètic jardinet penjant. La font té tres aixetes afegides d'altres tants màscares que fan abocar l'aigua en una pica.

FONT DE LA PORTAFERRISSA

Els orígens d'aquesta font són a l'altra banda de la Rambla de la seva ubicació actual. L'any 1604 una font va ser construïda a la cantonada de la Rambla i el carrer del Carme, posant el dipòsit al costat de les cases dels Pares Jesuïtes

del col·legi de Cordelles. L'any 1681 quan les cases van ser enderrocades per construir l'església de Betlem, la font es

va traslladar a la vorera de davant, a l'altra banda de la Rambla, a l'entrada del carrer de la Portaferrissa o "Porta Ferriça". El nom d'aquest carrer fa referència a les planxes metàl·liques que cobrien la porta que s'obria a la muralla que existia amb aquell indret. La "Porta Ferriça" era una de les tres portes de la segona muralla de Barcelona que tenia la Rambla.

Unes modernes rajoles, obra del ceramista Joan B. Guivernau, expliquen sintèticament la història del carrer. Els veïns es van mostrar tan ufanosos amb la seva font que van atribuir excepcionals bondats a l'aigua que en rajava. Tant, que es van oposar al fet que fos substituïda per l'aigua de Montcada, quan aquest cabal va arribar a la ciutat.

FONT DEL PLA DE LA BOQUERIA

El Pla de la Boqueria situat actualment a la plana que hi ha entre el Liceu, el carrer de l'Hospital i el carrer de la Boqueria hi havia una de les portes de la muralla de la Rambla. D'aquesta porta partia el camí del Llobregat i de

la Catalunya Nova, l'antiga via morisca.

El Pla de la Boqueria també anomenat "Pla de l'Ós" rep el seu nom per les taules de venda de carn que s'havien establert a partir de l'any 1217. Sota les torres bessones de l'entrada es reunia el bestiar per pagar els drets corresponents abans d'entrar a la ciutat. A la torre dels Caputxins existia enganxada una font.

Enderrocades les muralles i les torres el 1818, es va reconstruir la font, ara adossada a les cases. Va començar a donar aigua als veïns en la nit de Nadal de 1830. Anys més tard va circular el rumor que havia aparegut en l'aigua el dit d'un nen. Ningú havia vist el dit, però durant molt de temps a la font no es va acostar a beure ningú. El pas dels anys va fer oblidar la llegenda negra, retornant el prestigi de l'aigua i del seu popular emplaçament.

Ostenta un monumental i decoratiu escut de la ciutat inserit en una grandiosa fornícula que inclou dues aixetes amb tres mascarons.

Bibliografia:

Barcelona Pam a Pam per Alexandre Cirici

Historia del Abastecimiento de Agua de Barcelona per Dr. Pedro Voltes Bou

100 Fuentes de Barcelona per Sempronio

Fotografies, Josep Fernández "Pepin"

23è CICLE DE CONCERTS A SANTA MARIA

Mario Cavaradossi

El darrer mes de juny va tenir lloc una nova edició del Cicle de Concerts a Santa Maria de Cervelló que organitza Segle Nou. Enguany dedicat quasi íntegrament a dues èpoques musicals ben allunyades en el temps, com així indicava el títol que encapçalava el programa: “Música barroca i del segle XX, un món de bellesa contrastant”.

Obrí el cicle el duet format pel violoncel·lista català Pau Codina i el violoncel·lista romanès Vlad Maistorovici. Els joves artistes ens proposaven un programa amb obres d'Heitor Villa-Lobos, Zoltán Kodály i Maurice Ravel. Un menú musical atrevit i alhora arriscat tècnicament parlant. Ambdós intèrprets varen oferir unes versions intenses i apassionades, demostrant una perfecta afinació i un so càlid que omplí la sala de l'Ateneu provocant l'aplaudiment entusiasta del públic. Cal afegir que en Pau Codina actuarà enguany al Palau de la Música, en un programa format per algunes de les sonates de Beethoven, i a l'Auditori de Barcelona, en la temporada de l'OBC, interpretant el concert per a violoncel i orquestra núm. 1 de Saint-Saëns. El segon concert estava dedicat íntegrament a la música barroca europea i s'incloïa dins els actes de commemoració del tricentenari dels fets de 1714. Estava protagonitzat pel quartet Amàntia format per dos traversos, un violoncel barroc i un clavicèmbal. Els quatre membres integrants del quartet són catalans i tenen una gran formació en la interpretació amb instruments originals. El programa, variat i deliciós, estava compost per obres de Corelli, Léclair, Hotteterre, J.S. Bach, Marcello i Pla. Va agradar especialment la bellíssima *Sonata IV* del desconegut compositor català Josep Pla. La interpretació delicada i curiosa de les quatre joves, però experimentades instrumentistes va complaure al públic que els dedicà una gran ovació que fou gentilment corresposta amb la repetició d'un dels moviments de la sonata de Corelli.

Per acabar el nostre festival, ens vàrem retrobar amb el Cor Lerània que ja ens havia visitat feia uns anys. El concert va anar precedit d'una molt interessant presentació per part del director del cor, en Jordi Noguera, que acompanyat del tiorbista Jordi Soler i dels membres del cor, ens introduïren en les obres que integraven el concert. Es tractava de música dels compositors Monteverdi, Bruckner i Brahms. El Cor Lerània és probablement uns dels millors cors de cambra de Catalunya. Ofereix unes versions treballades fins als més mínim detall, riques en dinàmiques i molt atentes al ritme i a l'afinació. Els dos *Lamentos* de Monteverdi, amb interpretacions solistes, colpiren per la seva força i sentit tràgic com correspon a aquestes peces. Els *motets* de Bruckner i Brahms foren interpretats amb gran perfecció estilística alternant moments de gran intensitat amb altres de recolliment provocant una pregona emoció en l'auditor. La darrera peça fou cantada des del cor de l'església, la qual cosa va donar una sonoritat diferent de les veus, nítida i aclaparadora. Com agraïment als aplaudiments del públic que gairebé omplia Santa Maria el cor ens va interpretar el *Locus iste* de Bruckner que va cantar distribuint tots els seus membres per la nau de l'església. El so va embolcallar els assistents de manera quasi hipnotitzadora. Un concert inoblidable.

Trini's

Moda y peluquería

C/ Vidriers, 11 Cervelló
(Junto a la Policía Local)
TEL: 93 660 33 36

la germandat
GERMANDAT DE SANT SEBASTIÀ

Sempre al costat de las familias

150 anys

Santa Anna, 1 l'Ateneu - despatx A
08758 Cervelló
tel. 639 918 890 - 639 041 153
www.cervellogermandat.org

AGENDA D'ACTIVITATS DE SEGLE NOU

Divendres, 24 d'octubre

Conferència d'Antoni Dalmau
Catalunya 1714-2014

Divendres, 28 de novembre

Exposició d'art
(a concretar)

Farmàcia **Simon Bisbal**

Major, 48
tel.: 93 660 05 40
CERVELLÓ

Llic. J.A. Simon Bisbal

*Hotel-Spa
Golf -Pitch & Putt
Banquets*

*www.canrafel.net
hotel@canrafel.net
reserves 93 650 10 05
08758 CERVELLÓ*

Fleca El Llonguet

Major, 64 08758 CERVELLÓ Tel. 93 516 78 48 flecaellonguet@yahoo.es

*-Ens fem el nostre pa i pastisseria
-Elaborem i cultivem un ferment propi pel pa
-Pa fresc i de qualitat
-Baguette a l'estil francès*

*-Coques dolces i salades
-Panets per festes infantils, etc...
-Couem durant el dia
-No utilitzem aditius artificials*

OBRIM DIUMENGES I FESTIUS

Existe un lugar...

MASIA
Can Esteve

Riera,2 - 08758 Cervelló

Tel. 93 660 27 06

www.masiacanesteve.com